

Arrest

nr. 252 726 van 14 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing 31 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 november 2019 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie, als vader van een minderjarig Belgisch kind.

1.2. Op 31 maart 2020 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 5/11/2019 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornaam: H.

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij wenst verblijfsrecht in functie van zijn Belgische zoon P., Y. (RR [...]) in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene niet samenwoont met zijn kind.

In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn kind komt begeleiden of vervoegen.

Voor zover betrokkene, in figuurlijke zin wil aantonen zijn kind wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en affectieve band met het kind aan te tonen, zijn volgende documenten bij de aanvraag terug te vinden:

- Aankopen bij Colruyt dd 1/12/2018 (aankoop luiers), Bristol dd? (Aankoop schoentjes), Dreamland Zottegem dd 14/12/2019, 25/01/2020, 11/01/2020 aankoop speelgoed bij Dreamland Zottegem
- Betaling via Western Union dd 9/12/2019 aan de moeder P. S. van 85€
- Op briefje geschreven: onderhoudsgeld februari 2020 betaald (dd 8/02/2020?)
- Vonnis rechtbank ivm ouderschapsovereenkomst tussen beide ouders: Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen Afdeling Oudenaarde Familiezaken Vonnis dd 21/11/2019 (2019/1344). voorlopig vonnis

Het Vonnis van de Familierechtbank Oudenaarde dd. 21/11/2019 waaruit blijkt dat betrokkene een omgangsrecht met zijn kind heeft bekomen: tweewekelijks, nl op pare zaterdagen van 14u tot 17u een contact samen met de moeder, en een onderhoudsgeld van 75 euro per maand dient te betalen.

Wat betreft de omgangsregeling, voor zover het zou vergezeld zijn van enige bewijsstukken waaruit blijkt dat het omgangsrecht daadwerkelijk plaats vindt en betrokkene dus daadwerkelijk de band met zijn kind verder heeft aangehaald, zou dit kunnen aanvaard worden. Echter, dit ontbreekt totaal aan het dossier. Een omgangsregeling op papier, is nog iets helemaal anders dan een echte affectieve band onderhouden met het kind. Het is ook niet omdat er een dergelijke omgangsregeling is dat betrokkene ook geen betrokkenheid kan tonen op andere momenten. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat mijnheer daadwerkelijk betrokken is bij de zorg over het kind als het bvb als het ziek was er mee naar de dokter is geweest, aanwezig was bij de consultaties van Kind en Gezin, aanwezig was bij een schoolactiviteit of zich heeft geëngageerd tijdens een schoolactiviteit (bvb gaan voorlezen tijdens de voorleesweek, mee helpen tijdens schoolfeest/etentje ten voordele van de school, aanwezig zijn bij het oudercontact, ...)

Wat de financiële band betreft werden er twee bewijzen van het betalen van het onderhoudsgeld aan de moeder van het kind voorgelegd. Vooreerst wat betreft het bewijs dat er met Western Union geld werd overgemaakt, dit bewijs kan niet worden aanvaard, er blijkt immers niet uit het bewijsstuk dat het geld daadwerkelijk werd afgehaald door de moeder. Wat betreft het tweede bewijs, een ontvangstbewijsje dat op een kladpapiertje werd neergepend. Het gesolliciteerd karakter van dit papiertje kan niet worden uitgesloten. Dit papiertje kan perfect door betrokkene zelf zijn aangemaakt om te laten uitschijnen dat hij de alimentatie heeft betaald.

Van de kassatickets van winkelketens van de aankoop van speelgoed, schoentjes, pampers valt niet af te leiden wie de spullen heeft aangekocht en betaalt en kan dus ook niet worden aanvaard als afdoende bewijs van de financiële band met het kind.

Wat verder afbreuk doet aan het oprecht engagement van de vader tegenover het kind is dat er geen bewijs is dat er ooit samenwoont is geweest met de moeder P., S. (RR [...]) van het kind en met het kind zelf. Het dossier bevat geen enkele aanwijzing dat hij, eventueel tijdens illegaal verblijf, een relatie had met de moeder van het kind. Het volstaat niet een Belgisch kind te hebben, betrokkene dient effectief het vaderschap op te nemen alvorens hij verblijfsrecht aan het bestaan van het kind kan ontnemen.

Kortom, uit het geheel van de bewijsstukken kan niet worden afgeleid dat betrokkene een daadwerkelijke financiële én affectieve band heeft met de minderjarige, hij gedeeltelijk instaat voor de zorg over het kind, en zijn rol als vader daadwerkelijk opneemt.

Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontleen en deze a-typisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaats vinden.

Bij gebrek aan voldoende bewijzen betreffende de affectieve en financiële band van betrokkene met het Belgische kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van het artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.

1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Zo wordt verzoekers verblijf van meer dan drie maanden op het Belgische grondgebied geweigerd omdat onvoldoende bewezen is dat verzoeker een affectieve en financiële band met zijn kind onderhoudt.

Volgens verweerder, voldoet verzoeker niet aan de vereiste voorwaarden van art. 40ter Vw. nu hij geen onvoldoende bewijzen heeft neergelegd van zijn affectieve en financiële band met zijn kind.

3.

Verzoeker benadrukt dat hij tal van bewijsstukken heeft neergelegd, waaruit blijkt dat hij wel degelijk een affectieve en financiële band heeft met zijn kind.

Dat geenszins verweerder op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom deze bewijsstukken samen niet kunnen beschouwd worden als een bewijs dat verzoeker een affectieve en financiële band met zijn kind heeft.

4.

Dat verzoeker als bewijs van zijn affectieve en financiële band met zijn kind een tussenvonnis dd. 21.11.2019 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Oudenaarde, familiezaken heeft neergelegd.

Op vraag van verzoeker werd in afwachting van het resultaat van een politieel en maatschappelijk onderzoek hem een voorlopig omgangsrecht (elke pare zaterdag van 14u tot 17u) toegekend. Tevens werd verzoeker veroordeeld tot het betalen aan de moeder van een maandelijkse onderhoudsbijdrage van 75 EUR voor hun kind.

Verweerder weigert echter onterecht voormeld vonnis te weerhouden omdat verzoeker geen bewijsstukken zou hebben neergelegd waaruit blijkt dat het omgangsrecht daadwerkelijk wordt uitgeoefend.

Verzoeker wil opmerken dat hij wel degelijk bewijsstukken heeft neergelegd bij de stad Ronse waaruit blijkt dat hij wel degelijk zijn voorlopig beperkt omgangsrecht uitoefent. Zo heeft verzoeker via zijn gsm foto's van zijn kind en sms- berichten met de moeder van zijn kind getoond. Tevens legde verzoekers bewijsstukken neer van aankoop kinderspeelgoed, pampers, ...

Dat verweerder echter geenszins motiveert waarom hij met deze bewijsstukken samen geen rekening kan houden waardoor er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Verweerder stelt in zijn weigeringsbeslissing dat uit het administratief dossier nergens blijkt dat verzoeker daadwerkelijk is betrokken bij de zorg van het kind.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met het neergelegde vonnis dd. 21.11.2019 waar op vraag van verzoeker hem een voorlopig omgangsrecht met zijn kind werd toegekend.

Dat verweerder nalaat rekening te houden dat een rechtbank pas dient te worden "aangesproken" wanneer op vrijwillige basis aan de andere ouder wordt geweigerd een omgang met zijn kind toe te staan.

Dat net omdat de moeder van zijn kind aan verzoeker een omgangsrecht met zijn kind weigert, verzoeker genoodzaakt was zich te wenden tot de familierechtbank van de rechtbank van eerste aanleg van de woonplaats van zijn kind.

Uit dit vonnis dd. 21.11.2019 blijkt ook dat er tussen partijen geen akkoord kon worden bereikt omtrent de omgangsregeling en door de rechtbank dus "manu militari" een omgangsregeling diende te worden opgelegd.

Gelet op het verzet van de moeder van zijn kind en het voorlopige beperkte omgangsregeling (op een zaterdagmiddag in de paren weken) kan dan ook niet verwacht worden dat verzoeker bewijzen neerlegt van zijn betrokkenheid bij de zorg van het kind, zoals meegaan naar dokter, naar Kind en Gezin, naar een schoolactiviteit,...Evenmin kan verwacht worden dat verzoeker een (positieve) verklaring van de moeder van zijn kind neerlegt.

Dat derhalve geenszins op een afdoende manier door verweerder werd gemotiveerd waarom het door verzoeker neergelegde vonnis dd. 21.11.2019, foto's en aankoopbewijzen niet kan weerhouden worden als bewijs van een financiële en affectieve band van verzoeker met zijn kind.

Dat evenmin op een zorgvuldige manier (de bepalingen van) het vonnis dd. 21.11.2019 werd onderzocht alvorens een beslissing te nemen aangaande de aanvraag van verzoeker.

5.

Voorts weigert verweerder onterecht rekening te houden met de door verzoeker neergelegde bewijzen van betaling (overmaking via Western Union en cash met ontvangstbewijs) van de onderhoudsbijdrage voor zijn kind aan de moeder.

Volgens verweerder diende verzoeker een bewijs neer te leggen dat het geld verzonden via Western Union daadwerkelijk werd afgehaald door de moeder.

Zoals supra reeds gesteld, diende verzoeker een omgangsregeling met zijn kind af te dwingen via de rechtbank wat erop wijst dat de contacten tussen de moeder en de vader niet optimaal zijn.

Verzoeker beschikt derhalve niet over een papieren bewijs dat de moeder de onderhoudsbijdrage effectief heeft opgehaald.

De status van overschrijving kan, volgens de website van Western Union, ook online bekeken worden. Echter voor verzoeker is dus om praktische redenen onmogelijk, al zeker niet om hiervan het bewijs af te drukken.

De cash-betaling van de onderhoudsbijdrage voor zijn kind aan de moeder weigert verweerder ook al onterecht aan te nemen omdat het op een kladpapiertje werd neergepend en wegens het gesolliciteerd karakter.

Verzoeker benadrukt dat geen enkele regelgeving bepaalt hoe en in welke vorm een ontvangstbewijs eruit moet zien.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat een ontvangstbewijs van een cash betaling onderhoudsbijdrage toch altijd een gesolliciteerd karakter heeft nu het net altijd (omdat deze over een bewijs wil beschikken) op vraag van/door toedoen van de onderhoudsplichtige wordt opgemaakt.

Dat derhalve geenszins om een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met de door verzoeker neergelegde bewijzen van betaling van het onderhoudsgeld geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

6.

Tenslotte dient te worden vastgesteld te worden dat verweerder onterecht voorwaarden toevoegt aan de wet. Zo stelt verweerder in de weigeringsbeslissing dat er geen bewijzen voorliggen dat er ooit samenwoont is geweest met de moeder van het kind en met het kind zelf.

Dat verzoeker opmerkt dat nergens in de wet of KB als voorwaarde wordt gesteld van een effectieve samenwoning (in het verleden) met het kind of moeder of met beiden.

Dat derhalve door te stellen dat verzoeker geen bewijzen neerlegde van effectieve samenwoning met de moeder en/of het kind verweerder onterecht bijkomende voorwaarden aan de wet toevoegt waardoor er sprake is van machtsmisbruik.

7.

Dat evenwel de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen .

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, geen afdoende onderzoek werd verricht en verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat er tevens sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht nu verweerder heeft nagelaten een grond en zorgvuldig voorafgaand onderzoek te voeren.

Dat verweerder voorafgaandelijk onvoldoende informatie heeft ingewonnen.

8.

Dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen nu hij alles in werk stelt om een effectieve en financiële band met zijn kind te onderhouden.

Dat derhalve verzoeker geenszins een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend.”

2.1.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cf. RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden bijlage 20 kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin wordt opgeworpen dat de motivering geenszins kan worden aanvaard, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Dit beginsel van behoorlijk bestuur dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Met betrekking tot de interpretatie van artikel 40ter, § 2, van de vreemdelingenwet heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 gesteld dat deze bepaling voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.1.).

Verzoeker betoogt dat verweerder ten onrechte concludeerde dat uit de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat hij een affectieve band heeft met zijn kind. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat “de wet of KB” niet vereist dat samenwonen een voorwaarde is voor de toepassing van artikel 40ter, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet. Daarenboven wijst verzoeker erop dat hij via de rechtbank van eerste aanleg een omgangsregeling heeft verkregen met zijn kind en dat hij elke pare zaterdagen zijn

kind mag zien van 14 tot 17 uur. Verzoeker betoogt dat er niet van hem kan worden verwacht dat hij (positieve) verklaringen neerlegt van de moeder van zijn kind. Omwille van de beperkte omgangsregeling kan volgens verzoeker bovendien niet van hem worden verwacht dat hij bewijzen voorlegt van zijn betrokkenheid bij de zorg voor zijn kind.

Nu uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers kind bij zijn moeder verblijft, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat verzoeker dient aan te tonen dat hij daadwerkelijk het omgangsrecht met zijn kind uitoefent.

Verzoeker betoogt dat hij bewijsstukken heeft neergelegd bij de stad Ronse, waaruit blijkt dat hij de omgangsregeling naleeft. Zo zou verzoeker via zijn gsm foto's van zijn kind getoond hebben en sms-berichten met de moeder van zijn kind. De Raad dient op te merken dat deze stukken zich niet bevinden in het administratief dossier. Het komt toe aan verzoeker om alle volgens hem nuttige elementen en stukken ter staving voor te leggen aan het bestuur. Zoals verweerder ook aanvoert in zijn nota met opmerkingen, blijkt niet dat verzoeker voormelde foto's en sms-berichten daadwerkelijk heeft neergelegd. Verzoeker kan verweerder derhalve niet ernstig verwijten omtrent deze elementen niet te hebben gemotiveerd. In het kader van het onderhavig beroep laat verzoeker tevens na deze stukken voor te leggen.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te stellen dat uit de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat verzoeker affectieve banden onderhoudt met zijn kind.

2.3. Wat betreft de financiële band met zijn kind, houdt verzoeker in zijn middel voor dat hij een maandelijks onderhoudsbedrag van 75 € betaalt voor zijn kind. Hierbij legt verzoeker een betaling van 'Western Union' van 9 december 2019 aan de moeder van het kind voor en een zelf geschreven ontvangstbewijs van 8 februari 2020. Daarenboven legde verzoeker aankoopbewijzen neer van Colruyt, Bristol en Dreamland.

Met betrekking tot de overschrijving motiveert verweerder dat uit dit stuk niet kan worden afgeleid dat het geld daadwerkelijk werd afgehaald. Verzoeker betoogt dat de status van de overschrijving online bekeken kan worden, maar dat het voor hem om praktische redenen onmogelijk is om de status van de overschrijving af te drukken. De Raad dient op te merken dat verzoeker deze praktische redenen niet verduidelijkt. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat van hem niet redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij aantoont dat de overschrijvingen daadwerkelijk werden opgehaald. Verzoeker toont niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig gehandeld heeft door het overschrijvingsbewijs van 'Western Union' niet in rekening te nemen.

Wat betreft het ontvangstbewijs motiveert de bestreden beslissing dat het gesolliciteerde karakter van dit stuk niet uitgesloten kan worden en dat verzoeker dit papiertje zelf aangemaakt kan hebben. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat het ontvangstbewijs van een cashbetaling van onderhoudsgelden altijd een gesolliciteerd karakter heeft omdat een dergelijk ontvangstbewijs op vraag van/door de onderhoudsplichtige wordt opgemaakt. Verzoeker bevestigt met andere woorden dat het gesolliciteerde karakter van het ontvangstbewijs niet uitgesloten kan worden. Met zijn betoog toont hij niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk is gegaan door het zelfgeschreven ontvangstbewijs niet in overweging te nemen.

Verzoeker voert tevens aan dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom de foto's en aankoopbewijzen niet weerhouden kunnen worden. De bestreden beslissing motiveert nochtans dat uit deze kassatickets niet valt af te leiden wie de spullen heeft aangekocht en betaald. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Met zijn summier betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te stellen dat voormelde stukken niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van de financiële band tussen verzoeker en zijn zoon.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te stellen dat verzoeker niet aantoont dat hij een financiële band onderhoudt met zijn kind. Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Verzoeker betoogt in zijn laatste middelonderdeel dat hij niet gehoord werd door verweerder.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 39).

De Raad dient vast te stellen dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die erop kunnen wijzen dat hij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. De schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT